

la galeria

REVISTA SEMANAL

Redacción y Administración
MURALLA, 4

PRECIO: 15 CTS.

Centro de Venta y Suscripción:
Librería Batllósera, Ingenieros, 3.

Per alliberar a Jaume Miravitllas

Davant la passivitat de l'actual Ajuntament de R. O. i l'inesperat indiferentisme i conformitat de certs titulats prohoms republicans i socialistes; davant el silenci a què s'ha reclòs en sos darrers nombres la premsa figuerenca; davant de tanta deixadesa i sòrdida avarícia per la bona comoditat, que s'esvera sols de pensar en el sacrifici,

NOSALTRES, "LA GALERIA",

que som i fem d'espectadors de la vida ciutadana i empordanesa, sentim que dintre nostre s'hi congria dies ha un sentiment que ja no podem reprimir i hem de manifestar, esperant que tothom el comparteixi i s'hi fongui, car com que és altruista i alliberador, no trobarà pas barres enlloc.

Aquest nostre sentiment diu que, per obtenir la llibertat del compatri-

ci Jaume Miravitllas, vingut voluntàriament a respondre de les causes que contra d'ell siguin, cal que, imitant el procediment d'obtenció per l'amnistia de fets polítics (els bons exemples sempre són bons d'imitar), s'enviïn a l'Excm. senyor Governador de nostra província de Girona, unes targes, on s'hi escrigui, poc més o menys, amb adreça i condició del qui signi, el que transcrivim.

Excmo. Sr. Gobernador civil de la provincia de Gerona:

Excmo. Sr: El Director, en nombre propio y de la Redacción, Colaboración e Impresores de la publicación semanal "La Galería", editada en Figueras, Muralla, 4. Estimando que la voluntaria presentación de don Jaime Miravitllas, acogiendo al beneficio de amnistía, no presupone en él intentos de burlar la Ley, suplica a V. E, bajo la libertad de su albedrío, la excarcelación del citado compatriota, mientras dura la tramitación de su expedienteo que le declare libre o responsable.

No dudando encontrar en V. E. el favor de suplicar tal gracia del Gobierno que nos rige, le saluda, deseándole viva muchos años.

MANUEL FONOLLERAS, -Director.

Diem que s'han d'enviar aquestes targes al Governador civil, perquè és ell l'autoritat immediata que sentirà retrunyir ben potent el crit de tot l'Empordà, demanant LLIBERTAT per MIRAVITLLAS.

Als nostres pregs s'han enviat ja les següents targes: G. Buch, Josep

Plá, Josep Sanllehi, Josep Pujol, Josep Soler Grau, Josep Pardo, Joan Cama, Pere Teixidor Elias, Josep Comas, Antoni Papell Garbí, Ramón Pascal, Josep Paltré, Emili Garcia de Pou, Alfonso Botey, Manuel Muntada, Agustí Martí, Jaume Alfaras, Ricard Soler, Josep Sabio, Josep Espigulé, Emili Romà, Josep Pou, Bar-

tomeu Fiol, Joau Serrats, Pere Gratacós, Ramón Pineda, Antoni Papell Camps, Josep Torroella, Pere Purcallas, Lluís Vega Herrero, Josep Figueras Oliveras, Pere Garriga, Artur Lloret, Fèlix Pacareu, Esteve Maurici, Rafel Vicens.

COPIAS A MAQUINA-Perelada, 18, 2.º

Cultura i Democràcia

per ANIELL

Es cosa abastament sabuda que les noves albes de la civilització han imbuït al món una considerable reacció en favor de la Democràcia. L'herència arreladíssima de l'Edat Mitjana comença per debilitar-se en nèixer el passat segle amb les repetides i sagnantes revolucions de reivindicació social. En els nostres temps s'ha vigoritzat la condició nafrada del poble, reviscolant-se aqueixes doctrines al caliu dels focs que enderrocaren arrelades gerarquies; i la Cultura, aquest cuny de forta fusta, incapable d'ésser esquerdat per les gelades de la discòrdia, que capola tots els atavismes racials, ha obrat en la consciència dels homes, polint la primitiva idea—oh, els arruixats hereus d' Abdó Terrades!—, dirigint el poble pel viarany emmalesat. Les commocions socials, els canvis polítics, poden adquirir-se de dues maneres: o bé per la força o bé per la cultura.

Un gran mestre de la Democràcia, Josep Ortega i Gasset, deia ja fa temps en una conferència, que les masses havien conquerit totes les altures socials, que s'havien fet mestresses de la civilització, amb els seus luxes i refinaments.

La decaent vida de submissió—decaent només, o encara—va passant a la Història, per més que sia combatuda pels enemics de les masses. Es una llei biològica, incontrastable. Les majories que ahir sostenien les idees redemptores de la Democràcia, per obra i gràcia d'eixa inquietud per la Cultura, han esdevingut un nucli poderós capaç de di-

rigir la croada social.

Aqueixa lluita aferrissada de dos idearis tan oposats, ha lassat els combatents. Sa decrepitud, en el camp de les idees, és manifestada arreu. Sembla talment que els nostres pares hagin nascut amb la lamentable rialleta del més cru escepticisme; una rialla este-reotipada i colpidora. Això, però, no és cert. Preguntem als nostres pares que avui somriuen, com era l'esperit que els abrandava i que els impel·lí a esgotar les energies en favor d'una causa, la major part d'ells per la causa de la Democràcia. Avui, el joc de mantes taules, els titellaires de la política, els han decebut.

Però, és que no existeix una herència en la juventud nostrada? Fitem l'esguard enllà de la nostra terra i veurem Rússia, Egipte, la Índia i els estats d'Amèrica. Avui, per avui, no podem mirar a casa nostra sense enrogir-nos.

La classe mitja i la privilegiada temen el fantasma de l'Europa Occidental. Però el proletariat està despertant-se i no és difícil predir que no passaran molts jorns sense que la Democràcia desterrí obertament i per sempre les xacroses institucions. L'acceptió de Rousseau de que la Democràcia pura és un ideal que solament es pot realitzar aproximadament i en petits estats, és ja un mite. Rousseau és un centenari. Nostre món no fa sinó retrocedir després la vertadera finalitat de la vida, com en els temps de Grècia: tornar a practicar-la infiltrant en el poble l'afany d'educar-se, de superar-se sempre, sempre.

“Democràcia—declara altre dels seus més eminents apòstols, Masaryk—suposa sinceritat i consciència moral de la Sinceritat. Sinceritat de cada ciutadà. Democràcia significa govern de tots”.

Propietaris i Mestres d'obres

Exigiu als magatzems i al vostre guixaire el legítim i acreditat guix de Mayà, en sacs precintats, de l'antiga guixera d'En Sans, de J. Batlle, que és el millor i el més consistent que hi ha.

Crítiques Breus de Barcelona

De l'altra setmana tinc vist i oït que les germanes Fàbrega anaven ramblejant per Canaletes en companyia de Rafols, el ginjol, i el castigador Vandellós.

Que una coincidència ben estranya és que quan la gentil Catalina es troba entre nosaltres, en Jaume també s'hi troba.

Que un atleta gironí manifesta que si a Figueres es celebra la volta a peu, ell assegura guanyar a Pineda.

Que en Geli també s'entrena, i en qüestió del llençament de pes ja arriba als 9 metres.

Que en Joan Vidal tingué un disgust molt gros en llegir que ell havia mort en un dels dies de la vaga.

Que per aquí corren rumors de que l'Eusebi B... i l'Aurèlia R... aviat ens enviaran confits. Els desitgem molta sort, i comencem de fer estalvis per anar a bateig quan en sigui l'hora. Que per molts anys Eusebi.

Que aviat tindrem entre nosaltres al jovincell Corderó, i li aconsellem que en passar per un carrer miri a tot arreu per si va quelcom de trànsit rodant.

Que l'Alfonso Mas vol demanar a Walter que el faci entrar amb el Barça.

Que el seu germà Lluís està amb el Sabadell, però que per ara no hi juga.

Ens hem enterat que en Julian (pintor) ja agafa el braç de la Encarnació.

Que en Tomaset Pons enyora molt els vermouths de casa la seva tia (Bar Royal).

Que en Trigo mou molt soroll entre les damiselles barcelonines.

Que felicitem els de la Penya Clau per l'èxit del ball.

Que l'encisadora germaneta Vinyes un dia caurà baix al moll si segueix amb ses carreres d'obstacles.

Que per avui hem acabat.

La Ferreteria ANDREU SUÑER
Placeta, 5 i Girona 25, li ofereix

WATTERS

d'immillorable qualitat a

48 Pessetes

Grans existències d'Articles Sanitaris a preus sense competència.—Concessionari del «Consorcio del Plomo en España».

El fabricant de miracles

per JOSEP BRÚ

Nosaltres som veritablement insaciables.

De miracles, sembla que si nosaltres en tenim el gust, aquest gust sigui ja satisfet fins més enllà de les nostres esperances. Jo estaria quasi temptat de dir, seguint la fórmula familiar: no en llenceu més, ja en tenim prou. Travessar l'Atlàntic en quaranta hores, sentir acabat de sopar el carilló de Werstminster o el tenor de la Scala de Milà, veure aparèixer damunt una placa fotogràfica els trets de la dona estimada que us parlarà a cent quilòmetres de distància al mateix temps que el seu somriure acompanyarà les seves paraules de tendresa—car això és el que passarà demà—, ja és prou, ja són miracles. I són tan nombrosos els que esdevenen o van esdevenir la nostra herbeta quotidiana! I la llista s'allarga de dia en dia d'una manera alarmant. Però, aquests no ens satisfan del tot. Aquests tenen una explicació més o menys complicada, més o menys incomprendible, però una explicació a la fi i al cap. I ço que teníem per miracles veiem que no ho són. I en tenim un desengany. I cerquem neguitosos per un i altre cantó en recerca de miracles, de veritables miracles, sense poguer-nos explicar com en altres temps era pa de cada dia i avui ens els veiem refusats com si sofríssim el càstig per una incredulitat que esdevé un plaga.

Fa dos anys es tingué coneixement d'una nova extraordinària, d'un miracle amb tots els ets i uts. Ella venia d'un obscur vilatge perdut en el fons d'una poètica vallada tiroliana.

Allà hi vivia—potser hi viu encara—una joveneta miraculada o miraculosa. Totes les setmanes, el divendres, ella

entrava en èxtasi: la vida material semblava parar-se en ella. Allitada, exangüe damunt el seu llit, sense res menjar ni res beure, ella entrava en el més enllà que ens és desconegut i transmetia, no cal dir que amb paraules barroeres i incomprendibles, visions que la llençaven bruscament en un estat de catalèpsia veí de la mort. Al mateix temps, damunt el seu cos, apareixien estigmes sagnants: una creu, i de vegades—segons pretengueren testimonis que es deien oculars—la mateixa cara del Crist.

Després, pel dilluns, tres dies acabat el miracle, la joveneta retornava a la seva existència normal: els colors revifaven el seu tint pàlid, la seva sang circulava de nou. Ella s'aixecava i, havent del tot oblidat el món on fou transportada dies abans, ella reprenia els seus escoles i el seu gaiato de pastora, i menava els ramats als prats florits.

Tal fou, fa dos anys, la història del prodigi de Konnersreuth, que els llegidors de la galeria coneixen ben de segur per haver-ho llegit en tots els diaris.

L'afer féu soroll. Crèduls i no crèduls es lliuraren a ferotges combats que no foren pas sempre de paraules. Nuvolades de reporters caigueren sobre el Tírol, i precisà transformar els hangars en hotels; darrera d'ells aparegueren els inmancables turistes americans portats allà per previsoros agències. I això fins que les autoritats religioses, sempre inquietes per aquests miracles que voregen la superstició o la bruixeria, hi intervingueren perquè el silenci es fes de nou damunt la pobre filleta.

Però, els apassionats del misteri continuaren entretinguent-s'hi fins que un nou cas els hi sigüés senyalat, fos en un

altre grau del meridià terrestre per acaparar llur atenció.

Què era allò sinó un miracle! I si pas, un fenomen imcomprensible. I ja hem dit que lo que nosaltres estimem és lo que no comprenem. La T. S. F., la televisió, això s'explica, si no tot, en part, i d'ésser, a meitat explicat, això deixa de tenir, als nostres ulls, la forma d'un miracle.

I bé, ja que nosaltres volem miracles se'ns en donarà. La necessitat crea l'òrgan, deia no se qui. I per aquesta necessitat se'ns els fabricarà.

Una nova de Berlin ens revela l'existència d'un d'aquests fabricants.

Un miner silesià, anomenat Diesel, ofería els mateixos símptomes que la miraculada de Konnersreuth: fenòmens d'estigmatització idèntics, i el reste no cal dir-ho.

Però aquest Diesel era un hàbil comerciant, i jo no se per què, acaba de desvelar el secret de la que començava ésser-li productiva indústria.

Per una forta tensió dels múscles, ell arribava fer afluir la sang sobre una part determinada del seu cos. Per fer aparèixer les estigmes, ell presava damunt el seu pit, abans la representació, una placa de plom en forma de creu. Quan ell es presentava davant el públic, cap marca no era visible; era allavors que ell tendia fortament els seus múscles i la creu apareixia.

Es probable que es perseguirà a Diesel per simulació i farsanderia. En el fons això serà una equivocació. Car és una mena de benefactor de la humanitat i mateix un benefactor de doble finalitat. Ell, successivament, ha satisfet dues clientele ben contradictòries: els crèduls i els incrèduls.

Tant com el seu truc no fou desvelat, una gran multitud de gent es veien confirmats en aquesta creença del miracle que els hi era tant cara. Mateix ells tingueren moments de molta il·lusió.

Després el nostre home ha contentat una altra gran multitud no menys joiosa de saber que llur incredulitat era justificada.

Així n'hi ha hagut una mica per cada un. I cal ajuntar-hi encara que la joia dels segons no ha engendrat la pena dels primers. Car no dubtareu que són ben nombrosos els esperits senzills que continuen creguent, durs com el ferro, en la realitat del miracle.

Decididament, cal reconèixer que aquest Diesel mereix els honors dels herois.

Sastreria SANCHEZ

Horno Bajo, 8

FIGUERAS

Invita a su distinguida clientela y al público en general a examinar las novedades de la temporada.

Modelos exclusivos tanto en las telas como en el corte y confección.

CLINICA DENTAL

Ll. Coll de Cendra
Odontòleg

Casades de Còdol, 5 pral.

FIGUERAS

Sugerencias

por ERNESTO

En todo pueblo siempre se encuentra un petimetre,—por lo general ya entrado en años, pero eternamente adolescente—que es el acompañante asiduo de las más destacadas bellezas femeninas del lugar. Se les ve siempre en el paseo custodiando unas veces a Fulanita, otras a Menganita, sin que se decida ni por la una ni por la otra. A todas conoce. Con todas charla. Todas le sonrien. Pero... ninguna lo anhela.

* * *

El son de las trompetas y el tañer de los tambores anima y enardece a las tropas que se disponen a atacar al enemigo. Por lo mismo yo creo que ese pintoresco pregonero que de súbito aparece por doquier rompiendo con su estridente y agudo clarín el silencio del pueblo tranquilo, lo hace para sacar fuerzas, para reanimarse a sí mismo, desfallecido, quizás, por su continuo trolar por las alargadas calles del pueblo. Luego, estimulado ya, suelta su pregón con vertiginosa rapidez. Así es. Por lo menos yo no veo que su sonora tocata sirva para llamar la atención del vecindario. Siempre que oigo el cornetín del simpático heraldo, me vuelvo repentinamente y me apresuro a acercarme para conocer el motivo de su pregón. Pero es inútil. No pone intervalo alguno entre su trompeteo y la lectura del periodo sonoro y parlante. Lo lanza «ipso facto», seguido, automáticamente.

* * *

Con qué fruición ese mi compañero comensal del restaurant liba el rojo néctar en el clásico porrón! Serio—como quien está cumpliendo un rito—con el brazo en alto, enhiesto, la boca entreaabierta y la cabeza erguida, girándola rít-

micamente, con movimiento acompasado, en continuo vaivén, va regando sus encías con el refrescante chorro bermejo. Y así permanece, ¿cuánto? ¿minutos?, deleitándose. Luego, al fin, cesa y da un fuerte y profundo suspiro, como quien ha consumido un paradisiaco placer.

**Llibreria
Batllosera**

LLIBRES

LLIBRES

LLIBRES

Enginyers, 3 Figueres

Bibliografia

*DIVINA SINFONIA de
Eric de Cys.— De la «Colec-
ción Popular Regina».*

Esta novela fué publicada en Francia con éxito rotundo con el nombre de *L'andante de la Symphonie*.

Tiene la obra un interesante argumento que se desarrolla entre gente opulenta, siendo figuras principales de la acción, muy bien tramada, los primos Jaime de Lisledieu y Carlos O'Farrell, caracteres opuestos completamente, muy modernista y dado a los amoríos y a los deportes, el primero; un tanto misántropo, romántico y aficionado a la música el segundo, el cual se ha convertido en un perfecto organista, creyéndose que su misantropía obedece a haberse visto desairado por la bella Annik, la que le abandonó mientras cumplía el servicio militar, con lo que quedó truncada la

vida del artista así como una inspirada sinfonía en la que había puesto todas sus ilusiones de compositor.

Hay en la novela dos figuras de mujer muy interesantes, Annik, arrogante y dominadora, e Isabel d'Alignan, muy bella y sentimental.

La aparición de Annik, viuda y resuelta a conquistar de nuevo el corazón y la fortuna del hombre que tanto la había amado, da a la acción una fuerza y una emotividad extraordinarias, que lleva al autor a trazar escenas de una sorprendente realidad en las cuales luchan a muerte el amor puro y el interesado, la intriga y la nobleza de corazón.

Llenos de vida e interés resultan también los personajes secundarios; el hermano de Isabel, el tío Pablo, etc., así como admirable y literaria la traducción de la obra saturada de una dulce espiritualidad. La portada muy artística es debida al pincel de Arturo Ballester. En resumen, una novela destinada a obtener un éxito completo.

TAQUIGRAFÍA

Prodigioso arte de escribir tan de prisa como se habla. Lecciones particulares por profesor titular.

Informarán en esta Imprenta

TIENDA CON VIVIENDA, AGUA,
Y TODO CONFORT PARA AL-
QUILAR

RAZÓN EN ESTA IMPRENTA

Farmacia Castellví
Plaza Triangular Figueras

ANALISIS - ESPECIFICOS

Estufas de desinfección a disposición de la clientela.

Medicamentos y Ortopedia

—: ENSEÑANZA DE IDIOMAS —:
Mecanografía. Taquigrafía. Traducciones. Copias a máquina.

Precios especiales para alumnos en grupo.

Progresos rápidos, exposición metódica, disciplina y seriedad.

Perelada, 18 2.º Figueras

RELLISCANT

per G. BUCH

EL MATRIMONI

Els panxa ampla ginebrins consideren el matrimoni com una mena d'escudella. Cert, no cal pas posar-hi col, ni faves, ni cansalada, ni pilota, però per comptes de llegums sabrosos o succulents troços de vianda, precisa guisar-hi un tant de bona voluntat, un tant de tendresa i un tant de docilitat; s'hi ajunta també un bon troç de bon humor, d'estalvi i d'activitat domèstica; s'hi posen acabat unes gotes de coqueteria, i ja no manca sinó servir-ho ben calent. Car, enteneu bé, el matrimoni no és pas com certs plats que volen ésser ser-

vits frets. Ell vol, com la truita, ésser servit ben calentet, dorat a la bona flama del forn, amb una oloreta que desporti gana i sigui ben apetitós.

Aquesta definició em sembla subjecte a canvi. Ella em sembla l'obra de "gourmets" inveterats que volen retrobar fins en la qüestió del matrimoni la bona farum de la cuina. I això és abominable.

No, el matrimoni no és pas una qüestió d'estòmag. Millor dit, n'és una, però pas en el sentit acceptat per aquests panxa plenes de ginebrins.

Tots sabem que per maridar-se calen les mateixes qualitats que per barallar-se: coratge i toçuderia. Com estem ja lluny de l'olla plena d'escudella?

En lloc de comparar a la dona amb un cordó blau expert, i al marit a un

petit "pinche" pelant patates o rasclant raves, millor val dir noblement: el matrimoni és una batalla que, llur vida durant, es lliuren dos éssers associats en general de la més coquina de les maneres per aquests guetos cegos que són la llei i els capitols sants.

Posar en les mans de la muller un ratllador i en les del marit una escorredora amb el pretext que han de compondre un puré succulent pels dos, és falsificar, i per generacions, la idea sagrada del matrimoni. Però, admirem a la dona que surt armada de cap a peus, per la gran expedició matrimonial. I admirem també al marit cuirassat de llauna, calçat d'egoisme, cascata de tenacitat, que deixa, ulls cecs, la seva mare plena de llàgrimes, amb aquests mots: "no et preocupis, o acabaré a sobre, o a sota".

— 4 —

Aquell dia fou gris i trist. Hi havia moments que dubtava que la notícia fos veritat. Quan sortís ell a la galeria, no sabia quina cara fer-li.

Vaig anar a la dispesa a dos quarts de vuit del vespre. El meu amic encara no havia vingut. Margarida estava treballant. Varem saludar-nos, i després, parlant, va explicar-m'ho tot.

Però, qui li ha dit a vostè tot això?

—La dona del ferroviari va veure'l parlant amb ella enfront dels banys de Sant Sebastià.

—Ja em semblava a mí!

—Que vol dir que no és veritat?

—Què ha d'ésser veritat!

Al sol pensament de que no fos veritat, va somriure a ple cor. Vaig explicar-li tot ço que havia succeït. Ell i jo, anàvem passejant pel moll. Davant dels banys, una dona del "Refectòrium" va cridar-lo. Va retreure-li el per què no l'havia saludat. Ell tot era donar excuses. En aquell moment passava la dona del ferroviari amb l'home i les cinc criatures. Anaven a l'Escollera. Va veure'l sol—jo m'havia fet enllà,—i en un excés d'imaginació, perjudicial pels altres, va donar la nova tant inesperada com inexacta.

Nit de Sant Joan. Varen passar, per Albert i Margarida, els dies tèrbols i les nits d'insomni. La lluna somreia més que mai, i aquella nit era més clara que les altres nits.

Varen anar a Montjuich amb la família d'ella. Assseguts en una balustrada, ells dos, es miraren amorosament. I aquella mirada amorosa i tendra, aquell bes, fet d'amagat i a correu, ha estat el jurament d'amor que ha unit una vida amb una altra vida, i que seguint al peu de la lletra unes paraules de Jesús, ha omplert d'humanitat tota la Terra.

CONTES INGENUS

Nit de Sant Joan

pel FRARE BLAU

V AIG conèixe'l al "Refectòrium". Era un xicot ben plantat, seriós, de tracte agradable i simpàtic. Foren necessàries dues hores de conversa per fer-nos amics. La nostra amistat s'ha refermat amb el temps i continua ara, que ell s'ha casat i és pare de família. Viu del seu ofici de dibuixant i projectista decorador, i segons sembla, el negoci no li va del tot malament.

Replà per replà de la dispesa on s'hostatjava el meu amic quan el vaig conèixer, en el mateix pis del davant, Margarida vivia la seva vida humil. Treballava per un sastre de la Barceloneta. Era una noia entenmentada i discreta, i els seus ulls, blaus com el blau del nostre cel, tenien una mirada que la feien a tothora interessant. I com sol succeir en les mateixes circumstàncies en que ella es trobava, els seus coneixements eren molt limitats. Amb prou feines sabia escriure i les seves lectures només eren aquestes novel·les cinematogràfiques de trenta cèntims, que surten setmanalment, i que n'hi han per donar i per vendre. Però en compensació a aquesta cultura deficient, aquella noia havia demostrat en algunes ocasions, tenir molt de sentit comú i sentiments nobilíssims.

Car, què s'aborda en el matrimoni? Un món desconegut de sentiments, d'idees, de principis. I la llei diu al marit: "Veus aquest món. Ell és teu. Comana i dirigeix".

Ara bé, deu vegades per deu, el marit és incapaç de comanar, de dirigir les seves pròpies idees, sentiments i principis. L'anarquia regna en la seva ànima i mil rebels ocupen el seu cor. Es doncs impossible que aquest sargent de palla pugui decentment regentar els pensaments i les passions de senyora la seva muller.

Així és que la cosa no marxa. Vuit dies després del sí fatal; els dos exèrcits són ja a les mans. La guerra de guerrilles, d'emboscades, comença. Tal principi de la senyora es refusa obstinadament a cedir el pas a tal principi del

senyor. Conseqüències: refregament primer, xoc després. Ben aviat es fan venir les tropes de reserva.

El senyor llença a la brega la seva autoritat conjugal, la seva força i la seva fatuitat; la senyora dona ordres de càrrega als ensenyaments maternals, les darreres il·lusions, els seus nirvis en paquet.

La lluita esdevé sovint tan general que la vaixella s'hi barreja. Sols aquells que no són maridats ignoren la grandiosa beutat d'un plat llençat a tota volada damunt la testa de la muller, o la tràgica grandesa d'una sopera bolcada a propòsit damunt el crani tumultuós d'un marit.

La poesia familiar, aquella que venen estúpidament els petits poetes, la poesia en sabatilles; en païama de mo-

lletó, en cremes a la vainilla, no és sinó un "leurre" al costat del salvatge lirisme d'una bella empunyagada conjugal.

Josep de Maistre sostenia que la guerra és necessària a la humanitat perquè ella conserva les qualitats actives de l'home, la seva energia, la seva robustesa. El filòsof, abans de tractar els benefets de la guerra en raport a la humanitat, hauria fet millor d'analitzar aquests mateixos efectes vis a vis dels esposos. Ell hauria pogut sense pena esquivar una reconfortant escena de "ménage" que passa la vida en peu de guerra, la senyora, a l'aguait, esperant el moment que el senyor faci una falta a la manilla per dir-li triomfalment que ell juga tan malament com l'Hipasi Paletrecu, el senyor remarcant en alta veu i amb exaltació que la senyora s'engreixa.

— 2 —

Els artistes són uns enamorats de la lluna i de la nit. Els plau de mirar vagament els estels, fumar pipes i veure el món a través de les seves il·lusions i dels seus somnis.

Albert, com tots ells, estirat còmodament en el balanci, i mirant el cel pel forat de la galeria, pensava i meditava. Però una veu ben timbrada i coneguda, va interrompre'l:

—Bona nit!

—Ah, és vostè?

Margarida havia acabat de sopar, i com cada nit, sortia al balcó per continuar amb el veí, la conversa del dia abans.

—Es veu que pensava en coses de gran interès, perquè avui el trobo molt capficat.

—I vostè no endevina en qui podia pensar?

—Sí era una persona en qui pensava, segurament que seria la rossa del quart pis.

—En la rossa del quart pis?...

—Sí, sí, en la rossa del quart pis. A mi m'han dit que vostè li feia l'aleta.

—Jo li feia l'aleta?

—Sí, ara faci el desentès.

—Qui li ha dit?

—No sé dir mentides. A mi no m'ho han dit, però com que l'he vist amb ella alguna vegada, m'ho pensava.

—Si vol que li digui la veritat, a mi, la rossa del quart pis no m'interessa. Però sí vostè em digués que només penso en una noia simpàtica i adorable, que surt cada nit en aquesta galeria per parlar amb mi?...

—Per parlar amb vostè? Quines pretensions tenen els joves! Vaja, vaja, això que diu que només pensa amb mi... vol dir que serà tant?

— 3 —

—Vostè no s'ho creurà, però és ben cert. En vostè hi penso de nit i de dia. A tothora.

—I ara, què diu aquest home!

I la noia va prorrompre en una rialla fresca i sonora. Aquesta rialla va desconcertar-lo. Albert no sabia què dir. Varen mirar-se silenciosament, amb un mig somriure als llavis.

Com aquesta nit, moltes nits, Albert i Margarida han parlat de coses interessants i d'altres que no ho són tant.

Passen els dies, i sense ells adonar-se'n, els seus cors senten una mateixa emoció i un mateix anhel. Mirant aquest troç de cel que tenim damunt nostre, cada u, secretament, ha fet un prec a la nit. I el seu prec, serà escoltat. M'ho ha dit la lluna, que treu el cap per darrera una teulada, i somriu.

Des del porter de la casa fins als de l'últim pis, passant per tots els que vivien a la dispesa, tothom ho va saber. Albert tenia una amant. El cas, tanmateix, els hi semblava insòlit. Un xicot tant seriós, tant tímít, si voleu, tant primmirat en les seves coses!

Quan Margarida va saber-ho va tenir el seu disgust. Sentí gelosia i despit, alhora. Per què, doncs, ell li havia dit les coses que li havia dit? L'home que estima a una dona, viu per ella sola. No cerca ni les carícies, ni les paraules, d'una altra. La vida d'ella és la seva mateixa vida. Ara, en aquests moments, creia que ell no l'estimava; ho veia prou clar. Una amant! Aquesta paraula màgica havia tirat per terra totes les seves il·lusions. I pensava qui podia ésser aquella dona. Segurament seria una model o una barram de cabaret. Però tant si era una cosa com una altra, resultava que li prenién l'estimació que podia tenir-li Albert, i això, a ella al pensar-ho, li produïa un íntim sofriment.

Al cap de trenta o quaranta anys de lluita, bon nombre de fogars són encara forts, vigorosos, combatius, i magnífics infants han anat creixent entre tren cadissa de copes i soperes. Per tot hi regna la vitalitat. La cosa que no existeix és el mobiliari.

Què venen doncs a explicar-nos els ginebrins amb llur fada escudella i llur entesa conjugal?

No me da la gana

por FELIX DE LA OSIRIATREA

—Qué tal, fulano? Cómo va eso?

—Bien

—Me han dicho que no quisiste intervenir en la reorganización de los comités.

—Cierto; no quiero.

—Y ¿por qué?

—Porque no me da la gana.

—Hombre... ¿así?

—Así; no más.

—Sin embargo sería conveniente para todos, tu intervención.

—Te digo que no me da la gana.

—Pero, ¿por qué?

—Porque no.

¿Solución? La coz de un asno dada en plena boca sería la más acertada.

* * *

¿Tienen presente los que así dan fin a una controversia o a una propuesta, de que el razonamiento es patrimonio de los pueblos cultos?

¿Tienen presente que del análisis brota indefectiblemente la verdadera convivencia social? No sé. Lo que sí sé es que es un mal hispánico que desde remotos tiempos obstruye el camino del civismo y anestesia las mentes de los que podrían encarrilar nuestra política hacia fines que, dada la vitalidad de la raza nos colocarían a la par de las demás naciones.

Esta frase la considero como una de las deficiencias de la civilización hispánica, la cual si produjo maravillas en otros órdenes, en lo que atañe a convivencia jurídica no ha sabido rebasar todavía las maneras de un primitivismo rudo y antiestatal. Habremos sí, adquirido el manejo de los barnices de la política chabacana, pero la conciencia cívica ante el comicio, el tacto finísimo para los intereses colectivos, eso no ha penetrado aún en el ánimo de nuestras masas populares. La Comisión directi-

va, el Concepto deliberante y todo lo que dependa de congresales, resultan un chirimbozo ineficaz, siempre que resuene el intempestivo, "no me da la gana". Para muchos, todo depende de que les dé o no les dé la gana, y no de que las cosas deban o no deban ser. Si les da la gana, hasta darán su vida en pro de un semejante; en cambio, por la noción del deber, no irán espontáneamente a levantar la carga colectiva, por tene que sea el esfuerzo demandado.

Toda Comisión directiva representa una jefatura reglamentada.

El Estado es el nutridor de los ciudadanos, padre común incluso de la holganza y de la impericia, y ante tal frase no puede haber estado ni democracia, y en cambio engendran la oligarquía y el caciquismo, con sus parientes, el mandonismo, la monotonía, el cuartelazo y el pronunciamiento o las formas tribales y aldeanas de convivencia, cuya expresión más acabada son la limitación casera y el embotamiento del ideal; dígamele "bien común".

A todos los que, una vez por despecho y otras por desgana o desinterés responden con el consabido "no me da la gana", para empezar a pedirles algo, les pediría que por lo menos parodiasen a aquellos sabios del "Rey que rabió", diciéndose para su colete,

Meditemòs
Calculemos
Si debemos
Transigir

y puede ser que se resolvieran a algo productivo. Es lo menos que se les puede pedir.

ACEITES Y GRASAS MINERALES
-:- LUBRIFICANTES -:-

La Comercial e Industrial Española S. A.

Especialidades para los Autos y Maquinaria Industrial y Agrícola

Riera Magoria, 159-Barcelona

Agente provincial: J. Ruhi - Subida Catedral, 4

GERONA

Les noies de Figueres

per BEN·ALT

Les noies de Figueres,
pomell de belles roses,
són totes rialleres,
boniques i formoses.

Són ram de belles flors,
de flors ben escollides,
els ulls encisadors
i cares exquisides.

Figueres és jardí,
jardí de Primavera,
d'un bell i etern florir
de noies que esparvera.

Es un cel estrellat
de més de cent estrelles,
un cel il·luminat
de llums brillants i belles.

Són maques! Quí no ho diu,
les noies de Figueres,
ma ploma ja ho escriu
amb lletres barroeres.

Ciutat, 12 desembre 1929.

EN VENDA

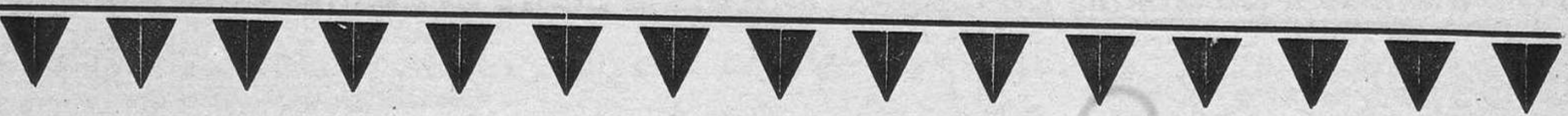
casa espaiosa i confortable,
construcció moderna, amb
aigua, gas i electricitat: situada
en lloc ben cèntric del carrer
Nou (Alfons XIII)
Informes: Procuradoria JOU

Banco de Crédito Ampurdanés, S. A.

Corresponsal de los Sres. Soler y Torras Hnos.

Efectúa todas las operaciones que integran la BANCA - BOLSA y CAMBIO

Manufacturas Cuero Tosas, S. A.

TOSAS

MARCA REGISTRADA

Curtidos al cromo especiales, Correas, Tiretas
Cables, Tacos, Tiratacos y todos los artículos
en cuero crudo y curtido para la industria

Despacho en Barcelona:
AUSIAS MARCH, 21, PRAL
Teléfono 13874

FÁBRICA EN BLANES
(Provincia de Gerona)
Teléfonos 15 y 32

Garage Citroen = Calle 28 de Mayo, 17-Travesía carretera Madrid a Francia-Distancia 50 m.

Taller de reparaciones garantizadas a precios módicos (Garage)
(Tél. 15) Stock Citroën y Agencia de Autos Taxis de Alquiler

SPORTS

La sisena jornada del Campionat

La Unió, donant mostra de la seva regularitat, es destaca dels altres concursants, mercès a la victòria assolida sobre l'Olot i a la nova derrota del Palamós a La Bisbal. La Escala obté els 2 punts del camp del Montgrí

Glosari d'esports

Estem convençuts que per a guanyar campionats, el factor principal necessari és la regularitat. Tots els equips provincials compten en llurs files bons elements, que, cotejats amb els nostres, potser en molts d'ells trobaríem que ens aventatgen. Exemples: La Bisbal, compta a les seves ratlles un Avel·lí, un Serra, un Amatller, un Isern, un Balansà, que no hi ha pas cap dubte són valors ben apreciats a la Província; Palamós disposa d'un Rosalenc, un Gordi, un Vilalta, un Ribera, un Company ben dignes de tenir en compte; Olot, té un Oliver, un Saez, un Olivés i un Domènec que Déu n'hi dó; La Escala, té un Cros, un Poch, un Botella, un Carreras, i tots, tots els equips tenen figures que es distingeixen i que juguen bon fút-bol. Però, al nostre entendre, cap Club de la Província (si exceptuem Palafrugell i potser Girona) té la regularitat dels jugadors figuerencs. No hi ha, en nostre equip de joves, estels de primera magnitud (Medina, Madern, Prats i Brú, potser es distingeixen una mica) en canvi però, tots juguen un fút-bol similar i a poca distància els uns dels altres. I com que a tots els domina el mateix afany i amor als colors que defensen, i com que tots són amics que s'ajuden mútuament en les jugades de compromís, d'aquí ve la regularitat que els fa eixir victoriosos àdhuc jugant en camp contrari.

Aquesta regularitat, la porta demostrada en tot el que va de campionat. I la porta demostrada en tot. En resultats, en joc, en disciplina i en organització.

Sis partits jugats i en tots, ha jugat el mateix equip (únicament en un partit Oliva suplí a Vernet per enfermetat,

i Baró a Sala). Regularitat d'organització. No s'ha perdut cap partit. En nostre camp s'ha vençut a tots per llarg marge, i en camp contrari s'hi ha vençut per la mínima diferència o empatat. Regularitat de resultats. No hi ha hagut cap jugador figuerenc que en camp foraster o local hagi sigut desqualificat per incorrecció ni tan solament amonestat. Regularitat de disciplina. Per això doncs, és que veiem la nostra Unió superior als altres equips de la Província. Podrà, un dia que s'hi ajuntin tots els agravants, perdre un partit, però estem segurs que, a la llarga, o sia en un campionat, l'organització, el bon sentit, el fons, i la bona qualitat del joc de nostres joventíssims equipers, s'ha d'imposar—d'una manera o altra—, fent-los sortir triomfants del concurs provincial.

ELS RESULTATS DEL DIUMENGE

FIGUERES-OLOT : : : : : 3 a 0
MONTGRÍ-LA ESCALA : : : : : 1 a 4
LA BISBAL-PALAMOS : : : : : 3 a 1
CASSÀ-FARNES : : : : : 2 a 0

Estat actual del campionat

	PARTITS				GOLS	
	J.	G.	E.	P.	F.	C.
Figueres . . .	6	4	2	0	19	5
La Bisbal. . .	6	3	2	1	11	7
Palamós . . .	6	3	1	2	15	12
Cassà.	6	3	0	3	12	12
La Escala . . .	6	3	0	3	12	15
Sta. Coloma .	6	2	1	3	10	13
Olot	6	2	0	4	12	14
Montgrí . . .	6	0	2	4	4	17

El partit FIGUERES-OLOT

L'Olot es pensava guanyar. Després del partit, vàrem parlar amb mants olotins i vàren dir-nos que ja sabien que perderien. Nosaltres però no vàrem creure'ls. La pràctica d'aquests afers ens ensenya que, quan hom creu en la derrota del seu equip, no es desplaça en camp contrari, ja que no hi ha res més dolorós que veure batut l'equip favorit en camp contrari. L'Olot esportiu es trobava

a Figueres. Més de cent cinquanta acompanyants que havien vingut a aplaudir als seus. Creien en una derrota? Rodonament, no.

S'entèn. Abans de començar. Una vegada la pilota va haver efectuat les primeres voltes pel camp, estem segurs que ja s'havien donat per la pell. Fou tan magnífica l'actuació de nostres jugadors els primers trenta minuts de joc!, que els pobres de l'Olot no s'hi veien de cap ull, i rodaven pel camp sense sapiguer com ho havien de fer per deturar l'esbranzida de nostres àgils davanters. Va costar poc, molt poc, marcar el primer tantó. Una bona presa de la mitja amb pase a Valls. Quatre passos del diminut extrem. Un centre magnífic. Gimbernat es veu forçat per a xutar i la deixa per Pinadell, el qual sense pensar-s'hi l'entafora a la xarxa d'un bell xut creuat. Havien passat sis o set minuts. El domini figuerenc és persistent. No obstant, una fallada de Santamaria ens podia costar un disgust. Sort que Brú és un home i va llençar-se sense pensar-s'hi als peus del davanter que anava a fusellar-lo.

Els nostres no es cansen de combinar, de xutar i de donar feina als defenses de l'Olot. En un bat i bull, un mateix defensa olotí es llença sobre el seu porter, que en aquell moment aturava la pilota i el lesiona. S'ha de retirar i surt el substitut. Un xicotet que malgrat no tenir kik, es porta com un home parant bones pilotes. No pot evitar però, que Pinadell li encasti la pilota a la xarxa després de rematar una bona centrada de Vila.

Han passat els trenta minuts al·ludits. El joc perd consistència. Els figuerencs no estan tan encertats i els olotins fan més avançades. En Brú, es llueix alguna vegada parant xuts ben difícils. Però, és en Brú, i no passa res.

Desitgem que fineixi la primera part, però s'acaba en un moment que no esperàvem. En Gimbernat anava a marcar, i és víctima de dues camalletes seguides. L'àrbitre, per no voler tocar penalty, prefereix tocar final del primer temps. Es un recurs que no ens convenç, però, recurs a la fi.

Comença la segona. En Sala s'ha fet mal i passa a l'extrem. Valls a l'interior. El joc és insuls. Bona voluntat, però tot rebots. La iniciativa és gairebé sempre figuerenca, però els d'Olot s'hi llencen com poden i destrueixen el joc. També és un recurs. Van passant els minuts. El joc, més insuls cada vegada. A l'últim, en una bona avançada, veiem un sobre-gol—creiem de Medina—i a Pinadell

Gran fotografia Moderno Estudio

M. Sans

Ampliaciones y reproducciones de todos tamaños :: Vistas, retratos al óleo, carbón y otros :: Trabajos para aficionados
Retratos para carnets y kilométricos se entregan en el acto

CALLE CAAMAÑO, 20 (Plaza Palmera)
Teléfono, núm. 14

Figueras

i porter per terra. Pinadell, avui el més efectiu dels davanters, ha entaforat per tercera vegada la pilota dintre el marc oloff; d'una furient capcinada estil Arocha. Ço és: per valentia. Tornen a apretar els nostres i el seu domini dura fins a finalitzar el partit. Encara podem marcar de nou. El millor xut de la tarda. Una veritable bala de Gimbernat xutada amb l'esquerra, és blocada pel porter contrari. El joc s'endureix i Gimbernat i Madern són les víctimes. El referé que viu a la lluna no se'n dona compte, i fineix el partit, sense protestes.

Del Figueres, Brú, Prats, Medina i Pinadell han sigut els millors. Gimbernat, no ha xutat tant, però en canvi ens ha agradat més que altres dies. Sobretot a la primera part. En Madern, molt treballador, però deixa l'ala dreta sense joc. Cal aprendre a xutar fort amb l'esquerra.

De l'Olot, els dos porters, Saez, Oliver i Puig. Els defenses molt segurs en els despeses nets.

L'equip guanyador era:

Brú
Prats - Santamaria
Medina - Madern - Vernet
Valls - Sala - Gimbernat - Pinadell - Vila

Havem pensat deixar en suspens la borsa de cotització per un quant temps. Les valors, per ara, semblen estabilitzades, i com que per altra part no es fan necessàries valors noves, la mentada cotització perd atractiu. El dia que hi hagi qualsevol entrebanc seriós, o una puja de consideració, ja tornarà a eixir, per a informació de nostres estimats lectors.

El Reserva, guanya al Roses per 3 a 2

Un equip mixte de l'Unió, va desplaçar-se a Roses i en sortí victoriós. Sempre plau poder consignar-ho així. L'equip unionista el formaven:

Canyelles
Corsellas - Carreras II
Clares - Prat - Rodeja
Munjó - Baró - Barneda - Bosch - Lastra II

Ramblejant

per KOLIN

Un famós jove de la nostra localitat (molt entès en ferros vells i ondulat a lo Marcel) va tenir l'altre dia una forta discussió a la porta d'un banc, amb un xicot bastant llarg, quelcom filharmònic. No sabem si tractaven d'afers financers, o d'un improvisat match de boxa.

Quan hom diu Teresa, correuita la imaginació vola cap a Teresa Fonolleras; aquella simpàtica pubilleta, morena i ben plantada. Com que és juganera tots els joves li agraden, perxò com tots vol aplegarlos en un, li volaren dos dels seus adoradors, G. i B. —Però dies no passaran que veurem com de pretendents li en sobren.

Lola Díaz viu capficada. Per què viu capficada Lola?, si de jovincells que es daleixin per ella se'n faria un enfilall. El cas és de parar-los-hi teles perquè s'hi agafin. I això somrient, senzill és d'aconseguir.

Us en recordeu de la Rosita, la Rosita Copa, aquella nena divina digne del sizell de Fídies? Feia temps que un hom encaparrat per taleies, res reparava, però avui, tretes les teles dels ulls, com ha resplendit davant d'ells l'esculptural figurina de la ben amada Rosita.

Pels déus de la meravella, bevem-hi amb el seu nom l'elixir de Dyonisius.

Vegérem dies enrera com un bell Narcís—i aquest nom sempre ho és, àdhuc per la llegenda—se marcava entre l'oratge de dos cèfirs. Eren elles Maria Fages i Lidia Viñas. Com no havia d'ésser altrament, si decantar-se per una o altra és tant difícil com el treball de sortejar el mistic Jasó el pas de Caribdis i Scila.

Es tant dolç però viure entre el perfum embriagador de dues gentiletes.— No fa que raonem bé Cesit?

Una parella encisadora per la bel·litut del seu amor. Com un repòs dels trànguls fugissers, la contemplàvem cada vespre, el sol post, durant la tardor, a un dels

bancs de la plaça on s'hi gronxa enyoradica l'esbelta Palmera. Ells són l'auriolada Carme Gironella i son místic Llufs. Però, ara, on paren que no els hi veiem? Certament que les castanyes els hauran tret.

El Josep Maria, volem dir Rocalba, ara s'ha guanyat un altre guardó. —No ho sabeu? Ell era el rei de la conquesta i de la extravagància, però ara s'ha fet l'emperador del silenci cua d'ull. Volem dir que dissimula molt bé. Perxò amb l'Elvi, només hi balla de tant en quant un parellet de balls, i de sota mà fa un regalet que s'ho valguí.

Com deu patir ara aquella seu fera tortuga de 5 H. P. i pico qua tant feia roncar pels vorals de la «Gare».

El reportatge del ball organitzat per la «Penya Clau» ha complagut a tots els concurrents a la lluminosa festa. El passat dimecres, nostres simpàtiques figuerenques ho constataren tot llegint LA GALERIA.

Una n'hi havia de les dansarines que se exclamava amb els ulls encesos:

—I a mi no m'hi han posat! Quina barra!
—Perdoni, Maria! Perdoni!

Conversa:

—I quin preferiries dels dos?
—Oh! jo l'Uzcudun. I tú?
—Jo en Carnera.

—Es massa llarg. No veus que no s'acaba mai?

—Millor, dona! Com més llarg, més bé val.

Maria, Maria negra, endolada, que sempre vas sola, com menyspreuant els admiradors. Quina desilusió s'ostatja en la teva ànima, bella Maria? Quina pena té el teu cor? Jo sé que ets bona, jo sé que el teu caràcter és dolç. El que no sé, dissortadament és de la dolçor dels teus llavis tant perfectes. I em plauria tant saber-ho!

Conoce Vd. señora,

los productos del tocador, Crema, Polvos y Jabón

◀ MALACEÍNE ▶

De no conocerlos, haga un ensayo y tenga la certeza de que los adoptará, pues no tienen rival para dar a la tez un afelpado y finura muy cautivadores.

De venta en todas las buenas Perfumerías.

La Juanita Torruella ens fa saber:

Que té pretendents morenos, molt guapos; que són els que a ella agraden. En té a la Armentera, a La Bajol, a Darnius i aquí mateix a Figueres, un; que no hi vol anar perquè es coneixen massa.

El cas és que es té de conformar amb un ros, però diu que l'arreglarà amb fum d'estampa.

La Pí i en Garr... han tornat «por sus fueros».

—Parleu de l'Anita? Es molt freda.

—En què ho coneixes?

—En què sempre té molts panellons.

Sense tenir ganes de sentir res, en mig de la Rambla, sento una veu femenina com la de donya Inès:

«Ja no et recordes Juanito de les advertències que et finc fetes; ja falten pocs dies per casar-nos; i et trobo molt canviat; àdhuc me fas por...»

Temps després: «Escolta Juanito: Per què et separe tant del meu costat, et trobo a faltar i tinc por sense tú.

■ Julia Dabau, somni de fantasia ultraista, altre dia passat, vegé ben aprop les estrelles. Tant aprop, que les portava damunt el braç un seu galantejador.

■ L'Antoni Lloveras, l'amic de la barba rossa—quan n'abilla—va cap lero fa dies per mor d'una capsa amorosa (diu ell) plena de retalls i franquejada rovelladament, car per haure-la, encara tingué d'apoquinar 6 ralets.

A ell però l'intriga el descobriment de la «pista» per trobar l'autora. Puix que poria ésser un assaig terrorista, o la brometa d'una rosseta ben «amaestrada».

Si vol però, consultí a «Don Juan» que el treurà d'apuros.

■ Dies ha ramblegen, i molt sovint per les voreres. Són dues formoses damisel·les que ens fan rodar el cap fitant a sos ulls brillants i elegància harmoniosa!

■ 20-40-60-80 kilomesres l'hora, aquesta és la velocitat que en Jaumet, «as» del volant (a Torroella), portava maniobrant a la plaça de «El Jardín». Però aquest «recreo» li resultà mesurat per un guàrdia que li imposà una «penyora» de bones pessetes.

Jaumet, a «El Jardín», les atraccions les volen a dins.

■ «Gana que espera l'àpat, no és fam», sinó mena de vermut per passar el temps. L'amor està d'enhorabona. Fins avui Campistol, el cavaller, l'entretenia dient que l'estimar no val la pena; mentre tant però confiava trobar un bon plat d'escudella. I ara, té, glateix gentilment al costat d'una delícia ulls de taronja, cabell ondulat.

«Ai! mieles!, que papan moscas».

■ L'excursionisme cada vegada progressa més. Cançats de «menar» auto, Pepet Pla i Falet Soler arplegaren una «becane» cada u (vulgus bicicleta) i se'n anaren a Torroella de Fluvià a festejar pagesetes i menjar pomes de relleno. Però les pomes, sabeu, els hi feren mal de ventre i anaven grocs pel carrer.

■ —Ring!! Riiiiing!!! (Es un timbre).

—Número? —Quin número és?

—El 23.

—Ah! sí!; escolti Pierre, amable Pierre, me farà el favor de dir-me quan puc venir per sentir la suavitat del seu Capilar Mourade?

.....

(Aquesta conversa era per telèfon amb el perruquer Pierre del carrer Cervantes. —No hi ha res com les bones mans i la moda).

■ En Jaume pena per una bufona Reimei, però ella diu que ja vindran «tiempos mejores». Nosaltres, si ell no ho sap, sabem una resposta que hi aniria de perilla, car és

evident que si un amor se'n va molt fàcilment, l'amor vinent ja està en camí.

■ De les 40 Clares que conec aquí a Figueres n'hi ha una de casada que així s'expressava, molt confident, amb un altre:—Ah! sí; l'amor l'he conegut molt!; quan encara no coneixia el meu marit Pau.

■ Un cas raro: però que no ens el fregeix la Teresita. Diu que a en Camps no l'estima; que per ella ja no existeix; que no hi ha res a fer. Tot això ho diu a les seves amiguetes. En canvi als amiguets: Es molt simpàtic en Camps; si vol venir a acompanyar-me ja pot venir; «pero él brilla por su ausencia».

■ En pocs dies, a la Rambla, hem vist moltes parelles novelles, que per cert són totes tan ben encertades com les de cinema. Reynal, Carreres, Campistol, Gutiérrez, Gayet, Marín, Martí, Garriga, Giménez, Punset amb Quera, Pi, Anadón, Homar, Isach, Pedragosa, Castellort, Puxán, Lofre, Argila.

Banco de Crédito Ampurdanés S. A. FIGUERAS

BANCA — BOLSA — CAMBIO
Negociamos los Cupones
de la deuda Amortizable 5%

VENCIMIENTO NOVIEMBRE

¿V. desea ser Rico, verdad?

Pues aproveche la ocasión, adquiriendo para las próximas fiestas una caja del incomparable

Champagne SAINT MARTIN

y tendrá una participación de la Lotería de Navidad, cuyo premio es de

30.000.000 de Pesetas en la forma siguiente:

Caja 12 botellas CARTA D'OR ESPECIAL.	Ptas. 72	::	Una participación de 10'00 pesetas
“ “ CARTA D'OR	“ 48	::	“ “ “ 5'00 “
“ “ CARTA AZUL.	“ 42	::	“ “ “ 3'50 “
“ “ CARLA BLANCA.	“ 36	::	“ “ “ 3'00 “

Este concurso solo alcanza para las cajas vendidas desde el 15 de Octubre hasta el 22 Diciembre de ctte. año

DEPOSITARIO EXCLUSIVO PARA LA VENTA:

JUAN LLOVERAS BRET

Muralla, 17

FIGUERAS

Teléfono, 138

Colegio "Monturiol"

Pep, 9 y 11 FIGUERAS Teléfono 166

Oposiciones para ingreso en el Magisterio Nacional Plazas a ocupar: DOS MIL

Preparación consciente la hallará en este centro

Lecciones por correspondencia a quien le convengan

DELEGACIÓN DE LA CÁMARA OFICIAL DE LA PROPIEDAD URBANA DE LA PROV. GERONA

CONCURSO

Que abre la Cámara Oficial de la Propiedad Urbana de la Provincia de Gerona, para la impresión de su Boletín Oficial, según acuerdo del Pleno de la misma de 24 de Septiembre de 1930, mediante las siguientes

Condiciones:

PRIMERA.—La impresión y confección del Boletín será bimensualmente de mil quinientos ejemplares, tamaño 20 x 27 centímetros, de veinte páginas sujetas, cortados con cubiertas de papel más fuerte y de color, de los cuales mil cuatrocientos serán cubiertos con faja impresa con el nombre de Cámara Oficial de la Propiedad Urbana de la Provincia de Gerona.

SEGUNDA.—Cada número del Boletín deberá entregarse, impreso, confeccionado enfajado según la condición primera a la Secretaría de la Cámara dentro de la segunda decena de los meses de Febrero, Abril, Junio, Agosto, Octubre y Diciembre de cada año, para lo cual se entregará el original en la primera decena de estos meses.

TERCERA.—El plazo de este contrato será por término de tres años a contar desde primero de mil novecientos treinta y uno hasta treinta y uno de Diciembre de mil novecientos treinta y tres.

CUARTA.—La Cámara no obstante lo fijado en la condición primera, podrá aumentar el número de ejemplares de cada edición; dichos aumentos serán en quinientos como mínimum.

QUINTA.—En caso de incumplimiento de alguna o de algunas de las condiciones expresadas, la Cámara se reserva el derecho de rescindir el contrato.

SEXTA.—Podrán tomar parte en el concurso los industriales de esta provincia, prefiriendo en igualdad de precio y calidad al que al mismo tiempo sea propietario de finca Urbana sita en esta Provincia.

SÉPTIMA.—El plazo para presentar los pliegos obstando al concurso finirá el 15 de Diciembre próximo y hora de las doce.

OCTAVA.—Para tomar parte en el concurso, deberá presentarse instancia dirigida al Sr. Presidente de la Cámara, suscrita por el interesado, acompañando en sobre cerrado su proposición con la nota de precios de un número y de cada aumento de quinientos ejemplares y las muestras de las clases de papel tanto para el texto como para las cubiertas.

NOVENA.—El concurso se someterá a la resolución del Pleno de la Cámara en la sesión ordinaria que celebrará después del 15 de Diciembre, en cuyo acto serán abiertos los pliegos.

Banco de Figueras

de L. VERGÉS VILANOVA

CAMBIOS DE MONEDAS — VALORES — SUSCRIPCIÓN A EMPRÉSTITOS —
CUPONES — GIROS — IMPOSICIONES Y DEMÁS OPERACIONES DE BANCA

Casa de Confianza, Economía y Reserva

Espectáculos

per ZENON

Cine Jardín

«Una mujer contra el mundo», es una película que, diez años atrás, hubiera agradado mucho más que ahora al público. El asunto, repetidísimo, no es otra cosa que apurar la paciencia del espectador, que contempla todos los preparativos de la ejecución de un reo, naturalmente, inocente y que es salvado gracias a la actividad de una periodista en el momento culminante. Autos, trenes, cárceles. El espectador, si se tomara de buena fe esa película, hubiera tenido necesidad de una buena dosis de «Pantopon».

«Luces de Gloria», producción dramática interpretada por Belle Bennett. Su asunto, nunca vulgar por presentar siempre numerosas facetas, es el teatro. Los protagonistas son una pareja de actores de segunda categoría que corren, en «tournée» eterna, todos los teatros de las inmediaciones de Nueva York. La acción se desarrolla en el momento preciso en que uno de los empresarios del Broadway ofrece una contrata al actor en un teatro de aquella ciudad. Desfilan días de gloria, definitivos, rotundos. La esposa, rechazada por el referido empresario, debe volverse a su antigua compañía «Las alegres chicas de París». Pero los quince años de sufrimientos pasados ha hecho nacer y crecer una estimación tenaz entre ambos espo-

sos que les impide vivir separados.

«Luces de Gloria» es una película sonora, aun cuando la hubiéramos preferido muda.

«Periquito y la zorra», de dibujos animados y también sonora—con una sincronización muy defectuosa—, agradó al público por la fuerza cómica que presentan esa clase de películas y el acurado arte de su autor.

Casino Menestral

Diumente passat, va actuar en aquest teatre la popular companyia dramàtica Mesires-Querol, prou coneguda de nostre públic. Va representar el modern drama en tres actes nord-americà «El procés de Mary Dugan». No parlarem de l'obra, per haver-ne ja parlat en motiu de la seva estrena que tingué lloc en el teatre «El Jardín» l'esilú del 29. De totes maneres, considerem digne de recalcar que, com a obra teatral no va pas plaure'ms massa. Es un full arrencat de la vida, això sí. Però en nostre concepte, és massa igual; massa pesat. En una paraula: cançoner.

La interpretació, digne. Varen recèixer, Josep B. Querol, que féu una interpretació estúpida pel jove advocat Jimmy Dugan; la senyora Ramona Mesires, amb la Mary; la senyora Vendrell amb la Ducrot; la senyora Anita Mesires, amb la senyora Rice, i el senyor Mas amb el Fiscal. Els altres no desentonaren. El públic va sortir-ne satisfet, cosa que en el teatre és l'assumpte més important.

Sala Edison

Raymond Griffith, una vez más vino a deleitarnos con su exquisita comicidad en «Te quiero, me quieres», producción soberbia,

monumental, dentro su género, inconfundible por el valor de ese artista inponderable.

«Piruetas de la vida», si bien se puede confundir con las cintas de absurda creación, en cambio resplandece por la perfecta interpretación de sus personajes, que salvan con su soberbio trabajo el asunto del naufragio. Los Heinrich George, Erna Morena, Haary Hard y F. Malten, realizan sus dificultades con sorprendente capacidad, sólo posible en artistas de su categoría.

El Trío Morén, con sus danzas, canciones, bailes, etc., aceptable, discreto y aun, ciertamente, plausible. La belleza de las del «trío», sin sorprender, tiranizaba.

¡Hablemos de la sorpresa con que nos obsequió el empresario del cine, don Alfonso Cusí. Con una discreción raramente común a las empresas de espectáculos, tuvo el señor Cusí prudente reserva para ocultar la fecha del primer ensayo de su sorprendente y magnífico aparato sonoro. Y así el efecto del domingo fué altamente lisonjero, pues se dedicaban las primicias a todo el público, que salió altamente impresionado de la perfección del aparato sonoro. El ensayo se hizo a base de disco con una proyección de figuras animadas muy divertidas.

DISPONIBLE

un stock de cartes franceses propies pel poker, etc.

Raó en aquesta Imprempta.

El Vino de Quina Portolá es el mejor aperitivo

De venta en todas partes

NOTAS

DE LA CIUDAD

LA conferencia que nuestro compatriota don Luís Massot dió el viernes en Atenea, mereció parabienes unánimes.

Su tema «Els Ajuntaments i la Cultura popular» lo hizo estribar en la obra cultural realizada por Barcelona, viniendo a la conclusión democrática de la Escuela Unica. Propugnó para que el Ayuntamiento de Figueras establezca un Patronato escolar con miras al Grupo graduado Nouvilas.

La conferencia fué matizada con interesantes proyecciones.

EN la madrugada del lunes se desprendió un trozo de unos cuatro metros del alero de la casa núms. 22 y 24 de la calle de Terreras produciendo gran estrépito. Los inquilinos de una de las viviendas se despertaron alarmadísimos, levantándose.

Afortunadamente no hubo que lamentar más que el susto consiguiente.

TENIENDO noticia de que con di-rección a Francia, el lunes por la noche pasaba el gran campeón Primo Carnera, vencedor de Uzcudun en el

match celebrado en el Stadium, fueron a la estación dos de nuestros cronistas para saludarle, teniendo el gusto de estrecharle la mano. Carnera tuvo que salir a la ventanilla del coche dado el número de admiradores i admiradoras que le aplaudían.

EL sábado tuvimos la extraordinaria satisfacción de compartir la jornada con nuestro querido y prestigioso colaborador el arqueólogo doctor José Gibert, regresado de Asiria, para venir unos días junto a su familia.

Regresará en breve al punto de su destino, pasando antes por Paris, Bru-

selas, Oslo, Copenhague, Amsterdam, Berlín, Constantinopla, en viaje de impresión.

COMPRESUS CALZADOS EN
"EL GLOBO"

EL 29 del pasado mes de noviembre celebróse en la casa solariega que en Vilatenim posee la distinguida familia empurdanesa De Pagés, la boda de nuestro buen amigo don Luís Olivella de Pagés, oficial del Cuerpo de Aduanas, con la hermosa señorita Matilde Cassadó.

Apadrinaron la ceremonia, los familiares del contrayente don Juan Olivella, director de la Banca Marsans y don Alfonso de Pagés.

Los novios salieron de viaje por las principales capitales de España.

Felicitemos a las familias de Pagés-Cassadó por tan acertado enlace y deseamos encarecidamente a la simpática pareja una interminable luna de miel.

**Postals llibertat
MIRAVITLLAS**

Descomptant que tothom voldrà demanar la llibertat del compatricí Jaume Miravitllas, fem saber que poden recollir-se postals gratuïtament a aquest objecte en el Centre Federal-Radical, carrer Lasauca.

També se'n facilitaran en la impremta d'aquest setmanari, Muralla, 4, i indrets que ho sol'licitin.

PARA el próximo sábado está anunciada la boda de nuestro querido amigo don Dimas Guanter con la

Consultori Mèdic-Quirúrgic JUBERT

MALALTIES DE LES CRIATURES - - - MALALTIES DE LA PELL
CIRURGIA INFANTIL - - CIRURGIA DELS OSSOS - - DIAGNÓSTICS

Traslladat: Plaça Constitució, 7, pral.

G I R O N A

hermosa señorita Teresa Puig.

Deseamos una perenne felicidad a los futuros contrayentes.

**GRAN CAFÉ PARA VENDER
MUY CÉNTRICO**

DARÁN RAZÓN: VILAFANT, 3. FIGUERAS

EL Ayuntamiento Pleno, en sesiones de 27 y 28 del actual, acordó aprobar para el próximo año 1931, las nuevas Ordenanzas de las exacciones municipales siguientes:

Número 1, del abastecimiento de aguas potables. Núm. 8, de los derechos y tasas por expedición de documentos. Núm. 14, de id. id. por inspección de vacas y cabras. Núm. 21, de id. id. por inspección sanitaria de alimentos. Núm. 32, de id. id. por ocupación del subsuelo de la vía pública. Núm. 24, de id. id. por los distintos servicios del Matadero. Núm. 33, de id. id. por apertura de zanjas y calicatas. Núm. 35, de id. id. por entradas de carruajes en edificios. Núm. 36, de id. id. por rejas, tribunas, marquesinas, toldos, postes, etc. Núm. 37, de id. id. por puestos públicos y ocupaciones vía pública. Núm. 39, de id. id. por bailes, audiciones, conciertos, serenatas, etc. Núm. 43, de id. id. por industrias callejeras y ambulantes. Núm. 44, de id. id. por escaparates, muestras, rótulos y anuncios. Núm. 54, del arbitrio sobre bebidas, alcoholes y perfume-

ria. Núm. 55, de id. sobre carnes, volatería y caza.

La misma Corporación, acordó prorrogar para el próximo ejercicio de 1931, las demás Ordenanzas de exacciones municipales que vienen rigiendo en el actual, así como las 37 Reglas Generales para la aplicación de todas las Ordenanzas fiscales, que fueron aprobadas por el Pleno, en 15 de noviembre de 1929, y por el ilustrísimo señor Delegado de Hacienda de esta provincia en 31 de Diciembre siguiente.

Los expresados documentos quedan expuestos al público en la Secretaría del Ayuntamiento por término de quince días a fin de que contra ellos puedan formularse, por los interesados, las reclamaciones, debiendo presentarse a la Comisión Permanente, conforme al artículo 322 del Estatuto Municipal.

APROBADO por el Pleno municipal el Presupuesto Ordinario para el próximo año 1931, queda dicho Presupuesto expuesto al público en Secretaría por término de 15 días contados desde el 29 del pasado, a fin de que, si lo creen oportuno, puedan formularse contra el mismo las correspondientes reclamaciones ante el Ilmo. señor Delegado de Hacienda de esta provincia, conforme a los artículos 300 i 301 del Estatuto y 5.º del Reglamento de Hacienda Municipal.

Tip. IDEAL. Muralla, 4 Figueras

Oli pur de fetge de bacallà aromatitzat al gust de madoixa

Es el preferit per la mainada

Preparat pel **LABORATORI PORTOLA**

Farmacia Hospital

Figueres

Banca ARNUSSuccessora d'Evarist ARNUS ♦ FUNDADA EN 1846

CAPITAL: 10.000.000 de PTES. Completament desemborsat

BARCELONA

CASA CENTRAL: Plaça de Catalunya, 22

CASA MARIU: Passatge del Relotge

Sucursal de Figueres

Casades de Códol, 15 (Rambla)

Aquesta Banca realitza tota mena d'operacions de Banca-Borsa-Canvi i la compra-venta al comptat de valors de contractació corrent

CAMBRA CUIRASSADA AMB DEPARTAMENTS DE LLOGUER

Empresa de autos GREGORIPlaza Pi y Margall, 4 **FIGUERAS**LINEA DE OMNIBUS: FIGUERAS-ROSAS-CADAQUES — ROSAS-VILAJUIGA — PORT DE LA SELVA-LLANSA
Servicio de automóviles HISPANO-SUIZA—Omnibus para excursiones—Taxis de alquiler— Venta de Gasolina

TELEFONO n.º 30

Gran STOCK de cubiertas y cámaras de las marcas «DUNLOP» y «BERGOUGNAN» Agente exclusivo en esta plaza para la colocación con prensa de los macizos «BERGOUGNAN».

M. Camps Dalfó**Fábrica de bebidas gaseosas**

Exclusiva "Champanilla"

Cerveza de las mejores marcas

Pasteurizada con maquinaria moderna

La Junquera, 27 **FIGUERAS**

Empreses de construcció d'obres
per tot arreu

Tomàs Espigulé

Projectes i
pressupostos

Lasauca, 10 : Figueres (Empordà)

Curación de la hernia sin operación

Curación definitiva y garantizada de la hernia, sin necesidad de interrumpir las ocupaciones o trabajo diario, mediante el método original del

Dr. PIÑA MESTRE de Barcelona

procedimiento que practica en su consultorio, el médico

D. Luís Sala Oliveras

Plaza de Cataluña, 17 (antes Grano)

● **FIGUERAS** ●

todos los días, menos los festivos, de 11 a 12 y en horas especiales previamente convenidas